

Llegendes del Sot i el Turó dels Nostris

Lliçà de Vall

Ubicació

Comarca:	Vallès Oriental
Lloc/Adreça:	Sector central del terme municipal. Sot i turó dels Nostris; urbanització Sot dels Nostris
Alçada:	122
Coordenades:	
Latitud:	41.59014
Longitud:	2.23574
UTM Est (X):	436301
UTM Nord (Y):	4604554

Classificació

Número de fitxa	08108 - 132
Àmbit:	Patrimoni immaterial
Tipologia	Tradició oral
Estil / època:	Contemporani Popular
Segle	XIX-XX
Estat de conservació	Regular
Notes de conservació:	Tradició oral conservada bàsicament a través de la bibliografia publicada
Protecció	Inexistent
Tipus de protecció:	Inexistent
Accés	Obert
Ús actual:	Cultural
Titularitat	Pública
Autoria de la fitxa	Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa:	dc., 27/04/2022 - 13:02

Descripció

Aquest indret de Lliçà de Vall on actualment hi ha la urbanització que ha adoptat el mateix nom de “Sot dels Nostris” té associades algunes llegendes que intenten explicar el significat d’aquest topònim curiós.

Mossèn Joan Masó en un article a la revista “Fem Camí” recull una d’aquestes tradicions. El relat que en fa, on sembla posar-hi bona part d’ambientació i de collita pròpia, és el següent. A la zona hi treballava un grup d’homes que es dedicaven a fer feines de bosquerols i que anaven transitant pels rodals. El dia que feien festa anaven a comprar a can Xic, al barri de les Casetes, i a ca la Madrona, on es proveïen de vi i sovint acabaven ben trompes. Llavors el camí se’ls hi feia més estret, les pujades més costerudes i les pedres ensopegadores. “Al passar vora el forn d’obra, arran del bosc del Sot d’En Nostris, un dia es senten sorolls de cadenes, un altre es veuen bruixes que es converteixen en gossos i gats, pel que cal passar-hi abans de les dotze perquè després, tombada la mitja nit, les bruixes es tornen més folles i agressives. Hi ha qui des dels indrets del Sot d’En Nostris assegura haver vist llumenetes, com flames de foc que sortien de la terra que cobreix els recent enterrats i que eren les ànimes d’aquells difunts que imploraven sufragis i oracions per haver mort impenitents...”

L’autor García-Pey (1999: 158) ho explica de manera més concisa dient que “en aquest indret hi havia un bosc molt gran, fins al punt que la gent sentia basarda de passar-hi, ja que deien que se sentien els dimonis com hi arrossegaven cadenes”.

Una altra tradició, recollida en una revista local, diu que durant la Guerra del Francès va trobar-se or i, en dir-li a la persona que féu la troballa que havia de tornar-lo, els contestà: “És dels nostris!”.

Bibliografia

BUSTO VEIGA, Anna M. (2017). *Els nostres records. A l’Arxiu Municipal de Lliçà de Vall*. Ajuntament de Lliçà de Vall, p. 145.

GARCIA-PEY, Enric (1999). *Lliçà d’Avall/de Vall. Recull onomàstic*. Ajuntament de Lliçà de Vall, p. 158.

MASÓ, Joan (1984). *Fem camí*, núm. 9. Parròquia de Sant Cristòfol de Lliçà de Vall.

